

РЕШЕНИЕ

№ 465

гр. София, 27.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 27.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **574** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.46а, ал.1 - 2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба на А. М. (А. М.), посочен в жалбата като [дата на раждане] , гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], принудително настанен в СДВНЧ с №26312, със съдебен адрес [населено място], [улица], офис 9, чрез адв. В. И., срещу Заповед № 5364з-2474 от 06.12.2021 г. на директора на Дирекция „Миграция“ - МВР, с която на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед поради неправилно приложение на закона и съществени процесуални нарушения. Жалбоподателят счита, че не съществува разумна възможност за връщането му в страната на произход по смисъла на чл.15, пар.1 и пар.4 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни (Директива 2008/115/ЕО). В подкрепа на доводите си цитира Позиция на ВКБООН относно връщането в А. от 17.08.2021 г., Резолюция на Европейския парламент от 16.09.2021 г. относно положението в А. (2021/2877/RSP), както и практика на Съда на Европейския съюз (СЕС) и на ЕСПЧ. Претендира за отмяна на заповедта и присъждане на разноски. Подробни съображения излага в писмена защита от 26.01.2022 г. чрез адв. В. И..

Ответникът директор на Дирекция „Миграция“ – МВР оспорва жалбата, чрез юрк. Ч.. Излага съображения за нейното отхвърляне и за присъждане на разноски.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Установява се от предложение рег. № 5364р-24496 от 06.12.2021 г. на началник отдел П. при Дирекция „Миграция“ – МВР, че на 06.12.2021 г. е извършен трансфер от Федерална Република Германия във връзка с искане за обратно приемане на А. М., [дата на раждане] , гражданин на А.. От извършена справка е установено, че същият чужденец, но с имена А. К., представил се като [дата на раждане] , на основание чл.44, ал.13 ЗЧРБ е настанен краткосрочно в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ – МВР със Заповед № 58/28.01.2021 г. на началник ГПУ К.. Установено е още, че чужденецът е подал молба за международна закрила в България на 22.02.2021 г., отхвърлена с Решение № УП-107/02.03.2021 г. на интервюиращ орган при ДАБ, влязло в сила като необжалвано. С оглед наличието на влязло в сила решение по ЗУБ е направено предложение за налагане на ПАМ по чл.41, т.4 ЗЧРБ „Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

Издадена е Заповед № 5364з-2473 от 06.12.2021 г. на директора на Дирекция „Миграция“ - МВР, с която на А. М., [дата на раждане] на основание чл.41, т.4 ЗЧРБ е наложена ПАМ „Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

С оспорената в настоящето производство Заповед № 5364з-2474 от 06.12.2021 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР А. М., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ, до отпадане на пречките и създаване на необходимата организация по изпълнение на наложена спрямо него ПАМ по чл.41, т.4 ЗЧРБ „Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“. Според мотивите на акта е налице опасност чужденецът да се укрие и да възпрепятства изпълнението на наложената ПАМ. В заповедта е направено позоваване на мотивите на предложението рег. № 5364р-24500 от 06.12.2021 г. на началник отдел П. при Дирекция „Миграция“ – МВР, мотивирано с опасност лицето да се укрие.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Срокът за оспорване на Заповед № 5364з-2474 от 06.12.2021 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР е възстановен с определение от 24.01.2022 г. Жалбата е подадена от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл.46а, ал.1, вр. чл.44, ал.6 ЗЧРБ, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр.146 АПК, съдът констатира, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган по чл.44, ал.1 ЗЧРБ и е мотивирана от фактическа и правна страна. Предвид извършеното в нея позоваване на предложението рег. № 5364р-24500 от 06.12.2021 г., мотивите на акта следва да се считат за допълнени с посочените в последния документ факти и обстоятелства. Противно на твърденията в жалбата, липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или, ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл. Редовното

съобщаване на оспорената заповед, вкл. в присъствието на преводач, има отношение към правото на нейното обжалване, което в случая е упражнено редовно. С това правото на защита на чужденеца е охранено надлежно.

Съгласно чл.44, ал.6 ЗЧРБ в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудителното му настаняване в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Според чл.44, ал.8 ЗЧРБ настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца.

Нормата кореспондира с чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО, съгласно който освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато:

а) е налице опасност от укриване; или

б)засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането.

Всяко едно задържане е за възможно най-кратък срок и продължава единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури.

Според чл.15, пар.5 от Директива 2008/115/ЕО задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Всяка държава-членка определя максимална продължителност за задържане, която не може да надвишава шест месеца. В случая не е нарушена максималната продължителност на задържането по чл.15, пар.6 от Директива 2008/115/ЕО и чл.44, ал.8, изр.3 ЗЧРБ от 6 месеца.

Както националното, така и съюзното, право, предвиждат алтернативност на двете хипотези на задържане: лицето възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване.

По силата на пар.1, т.4в от ДР на ЗЧРБ "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелствата, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето; независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други.

Съдът приема, че по отношение на А. М. (А. М.), гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], са налице такива конкретни фактически данни, които сочат на опасност от укриване, подробно посочени в предложението рег. № 5364р-24500 от 06.12.2021 г.: освен нелегалното влизане в България, чужденецът вече веднъж е напуснал страната ни в посока З. Европа, с неустановена самоличност е, без документи за самоличност и трайно се представя с различни имена и дати на раждане (видно и от самата жалба,

където е посочена дата на раждане 04.01.1995 г., различна от всички посочени в другите документи по делото).

С това са изпълнени предпоставките по чл.44, ал.6 ЗЧРБ – спрямо чужденеца е наложена ПАМ по чл.39а, ал.1, т.2 ЗЧРБ и е налице опасност от укриване по смисъла на пар.1, т.4в от ДР на ЗЧРБ. Наложена ПАМ по чл.41, т.4 ЗЧРБ не е отменена и законосъобразността ѝ не е предмет на разглеждане в настоящето производство.

Неоснователна е поддържаната от жалбоподателя, чрез процесуалния защитник, теза за невъзможност за изпълнение на мярката по чл.41, т.4 ЗЧРБ. Това е така, тъй като с нея е разпоредено връщане не само до страната на произход, но и алтернативно чрез използвания съюз „или“ връщане до страна на транзитно преминаване или трета страна. Няма пречка и е логично конкретната дестинация на връщане да бъде определена последващо. Ето защо съдът не намира за изпълнена хипотезата на чл.15, пар.4 от Директива 2008/115/ЕО, според която когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни или други съображения или че вече не съществуват посочените в параграф 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно.

По силата на чл.142, ал.1 АПК законосъобразността на настаняването се преценява към момента на издаване на акта на 06.12.2021 г., като се съобразят конкретните обстоятелства по случая, а именно чужденецът е трансфериран от Германия на 06.12.2021 г., без документи за самоличност, представил се е многократно с различни имена и дати на раждане, преминал е нелегално от страната ни към З. Европа, поради което е обосновано предположението, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената му мярка и използва страната ни единствено като транзитен пункт.

В конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, по смисъла на чл.15, пар.1 от Директива 2008/115/ЕО, тъй като не са изпълнени предпоставките по чл.44, ал.5 ЗЧРБ и чужденецът не твърди, нито представя доказателства, че отговаря на изискванията на чл.44, ал.5, т.1 - 3 ЗЧРБ. Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че заповедта не обслужва законовата цел. Напротив, целта на наложената обезпечителна мярка по чл.44, ал.6 ЗЧРБ – задържането е необходимо при липса на алтернативните възможности по чл.44, ал.5 ЗЧРБ спрямо чужденец, за когото са налице данни за опасност от укриване и липса на документи.

Правата на жалбоподателя във връзка с подадената на 18.01.2022 г. молба за международна закрила са надлежно охранени от разпоредбата на чл.67 ЗУБ.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение и в съответствие с целта на закона. На основание чл.172, ал.2 АПК оспорването следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК ответникът има право на разноска - юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София град, I-во отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. (А. М.), гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], принудително

настанен в СДВНЧ с №26312, със съдебен адрес [населено място], [улица], офис 9, чрез адв. В. И., срещу Заповед № 5364з-2474 от 06.12.2021 г. на директора на Дирекция „Миграция“ - МВР, с която на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 ЗЧРБ е настанен принудително в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“.

ОСЪЖДА А. М. (А. М.), гражданин на А., ЛНЧ [ЕГН], принудително настанен в СДВНЧ с №26312, да заплати на Дирекция "Миграция" - МВР на основание чл.143, ал.3 АПК юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: